

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117221701
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3117221701.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne V. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/XX, G. proti žalovanému B. X. Z., Z., R.: XXXXXXXX, právne zastúpenému V. V. Y., advokátom, I. M. F. XX, G., v konaní o zaplatenie 307,55 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. decembra 2021, č.k. 20C/61/2017-356, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.142,45 Eur od 01.01.2017 do zaplatenia z dôvodu čiastočného späťvzatia zastavil. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1, 2, § 454, § 458 ods. 1, § 663, § 671 ods. 1 Obč. zák., § 1 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, § 10 ods. 1, § 24d ods. 3 zák. č. 504/2003 Z.z., § 22 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb., § 489 Obč. zák., § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáha proti žalovanému zaplatenia peňažného plnenia v sume 307,55 Eur s prísl. s odôvodnením, že žalovaný užíval v roku 2016 jej parcely zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX k.ú. K. bez toho, aby bola medzi nimi uzavretá nájomná zmluva, pričom žalovaný za užívanie parcel za rok 2016 zaplatil žalobkyni len sumu 47,45 Eur, avšak žalobkyni podľa jej názoru voči žalovanému vznikol nárok na zaplatenie sumy 355 Eur, ktorý žalobkyňa vypočítala v rozsahu 2% z hodnoty jej podielov v parcelách stanovenej v predložennom znaleckom posudku R.. X. Q.. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporné, že pozemky, ktoré žalovaný v r. 2016 užíval v rámci výkonu svojej činnosti, predstavujú pozemky na poľnohospodárske účely. Žalovaný nepopieral tvrdenia žalobkyne o tom, že predmetné pozemky užíva od 50-tych rokov minulého storočia nepretržite, a nespochyboval ani tvrdenia žalobkyne o tom, že okrem parcel č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX k.ú. K. všetky ostatné predmetné pozemky užíval aj v roku 2016 bez uzavretia nájomnej zmluvy s ňou ako vlastníčkou pozemkov. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 22 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, podľa ktorého ak medzi doterajším užívateľom a vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného pozemku nedošlo k inej dohode, vznikne dňom účinnosti tohto zákona, medzi nimi nájomný vzťah, ktorý možno vypovedať k 1. októbru bežného roka. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 229/1991 Zb. sa tento zákon vzťahuje na pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, teda aj na predmetný

1.5.2018 spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; avšak vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne nárok na zaplatenie nájomného, ktoré vznikli v roku 2016 sa teda spravujú doterajšími právnymi predpismi. Súd prvej inštancie poukázal na to, že do 30.4.2018 právna úprava v zákone nebola obsiahnutá a judikatúra súdov v obdobných právnych veciach nebola jednotná. Priklonil sa k názorom, podľa ktorých výška bezdôvodného obohatenia v prípadoch užívania poľnohospodárskej pôdy bez uzavretej nájomnej zmluvy sa nemá odvíjať od tzv. úradnej ceny (stanovenej podľa vyhlášky č. 38/2005 Z. z., ale má vychádzať z trhovej ceny pozemkov zistenej za použitia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov), keďže výška bezdôvodného obohatenia by mala predstavovať peňažnú sumu, ktorá zodpovedá sume nájomného za užívanie obdobných pozemkov v danej lokalite a čase. Považoval za potrebné uviesť, že v ust. § 10 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. je stanovený spôsob pre určenie minimálnej výšky nájomného v prípade uzavretia zmluvy o nájme pozemku podľa § 1 ods. 2 písm. a) alebo písm. c) na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, a táto výška je 1% z hodnoty poľnohospodárskej pôdy určenej podľa osobitného predpisu. Nižšie nájomné nemôže byť v zmluve dojednané. Zákon tak obmedzuje zmluvnú voľnosť strán čo do dojednaní minimálnej výšky nájomného. Nestanovuje však maximálnu výšku nájomného. Nájomné za užívanie obdobných pozemkov v danej lokalite je teda možné dojednať aj za vyššiu cenu podľa situácie na trhu s prenájmom poľnohospodárskej pôdy. Z textu daného ustanovenia je zrejmé, že nestanovuje pravidlo, ktoré sa má použiť pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie poľnohospodárskej pôdy bez uzavretia nájomnej zmluvy medzi vlastníkom pozemku a užívateľom. Nejedná sa teda o legislatívne zakotvenie výšky bezdôvodného obohatenia v prípade užívania poľnohospodárskeho pozemku bez nájomného pomeru. Podľa názoru súdu prvej inštancie sú na danú vec použiteľné závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v uznesení sp. zn. 3Cdo 298/2006 zo dňa 1.9.2007, v zmysle ktorých treba výšku plnenia za užívanie cudzieho pozemku bez právneho dôvodu odvodzovať od prospechu, ktorý získal obohatený. Výšku tohto prospechu vyjadruje peňažná čiastka, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci. Pokiaľ je výška obvyklého nájomného v danom mieste a čase závislá aj na účele a spôsobe užívania, treba prihliadnuť aj na podstatu (spôsob a rozsah) faktického užívania subjektom, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Ďalej súd prvej inštancie poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 8/2009 zo dňa 13.11.2009, podľa ktorého užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia, ak tento nie je stanovený predpisom, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie (prenajatie) veci. Prihliadne sa pritom na účel a spôsob užívania a na druh právneho dôvodu, ktorým sa spravidla právo užívania veci vzhľadom na jeho rozsah a spôsob zakladá; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady určuje podľa obvyklej hladiny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy. Obvyklé nájomné je nájomným tržným. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že správnosti názoru, že pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov na poľnohospodárske účely bez uzavretej nájomnej zmluvy sa má vychádzať z trhovej (všeobecnej) hodnoty nájomného v danom čase a mieste nasvedčuje aj vývoj v príslušnej právnej úprave, konkrétne zakotvenie inštitútu obvyklej výšky nájomného do zákona č. 504/2003 Z.z. zákonom č. 291/2017 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2018, keďže zákonom stanovený spôsob určenia obvyklej výšky nájomného zohľadňuje výšku všetkých zmluvne dohodnutých nájomných za užívanie poľnohospodárskej pôdy pri prevádzkovaní podniku, z ktorých sa každý rok zisťuje priemerná výška nájomného, a to pre jednotlivé katastrálne územia osobitne. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie, že ňou uplatnený nárok na náhradu za užívanie pozemkov je dôvodný, že ňou tvrdená suma 355 Eur zodpovedá obvyklému nájomnému za užívanie predmetných pozemkov za rok 2016. Znalecký posudok č. X/XXXX znalca z odboru poľnohospodárstvo R. X. Q., z ktorého žalobkyňa predložila výňatky, nestanovuje hodnotu obvyklého nájomného predstavujúceho trhovú cenu nájmu za užívanie pozemkov na poľnohospodárske účely za rok 2016, ale tento posudok stanovuje všeobecnú hodnotu predmetných pozemkov, navyše ku dňu 25.11.2020, teda nie k rozhodnému obdobiu roku 2016. Pritom je všeobecne známe, že trhovú (všeobecnú) cenu pozemkov nie je nemenná, ale časom môže podliehať zmenám aj s prihliadnutím na situáciu na trhu. Od rozhodného obdobia, kedy boli pozemky užívané do dátumu, ku ktorému bola znalcom stanovená cena pozemkov uplynula doba 4 rokov. Tvrdenia žalobkyne, že nehnuteľnosti nemali určite nižšiu hodnotu v roku 2016 nemali za preukázané. Uviedol, že vzhľadom na uvedenú judikatúru Najvyššieho súdu SR bolo nutné vychádzať z cien, za ktoré sa prenajímali obdobné

pozemky v danom katastrálnom území na poľnohospodárske účely v období, keď bola pôda užívaná žalovaným. Žalobkyňa netvrdila, žeby pozemky iných vlastníkov v danej lokalite neboli v roku 2016 užívané žalovaným alebo iným subjektom na poľnohospodárske účely za odplatu. Žalovaný tvrdil, že nájomné za užívanie pôdy vyplácal aj iným vlastníkom pôdy. Predloženým znaleckým posudkom teda žalobkyňa nepreukázala výšku obvyklého nájmu pozemkov v danom mieste pre rok 2016. Nie je tiež pravdivé tvrdenie žalobkyne, že vlastníkom pozemku má voči nájomcovi, resp. užívateľovi pozemku (ktorý pôdu užíva bez zmluvy) v zmysle zákona nárok na odplatu za užívanie pozemkov vo výške 2% z hodnoty nehnuteľností. V zákone č. 504/2003 Z.z. ani v inom právnom predpise takéto pravidlo stanovené nie je, regulovaný nájom pre tento prípad stanovený nie je; je určené len minimálne nájomné vo výške 1% a aj to z úradnej ceny, teda nie z trhovej ceny, z ktorej žiada priznať žalobkyňa odplatu. Žalobkyňa potvrdila, že žalovaný jej za užívanie pozemkov za rok 2016 uhradil sumu 47,75 Eur. Žalovaný tvrdil, že tým splnil svoj záväzok z bezdôvodného obohatenia. Z textu návrhu nájomnej zmluvy č. XXXX/XXXX zo dňa 1.1.2016 a jej prílohy č. 1 je zrejmé, že žalovaný stanovil hodnotu predmetných parciel podľa BPEJ, t.j. z ich úradnej ceny v zmysle ust. § 10 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. a podľa tohto ustanovenia je výška nájomného minimálne 1% z úradnej hodnoty pôdy stanovenej podľa BPEJ, a žalovaný žalobkyňu navrhol a vyplatil odplatu vo výške 2% hodnoty pozemkov stanovenej podľa BPEJ, teda nad rámec minimálnej výšky nájomného. Žalovaný uvádzal, že výšku nájomného určil rovnako aj vo vzťahu ku všetkým ďalším osobám, ktorých poľnohospodársku pôdu užíva a žalobkyňa nepopierala tvrdenie žalovaného, že žalovaný iným vlastníkom pozemkov vyplácal nájomné vo výške 2% z úradnej ceny pozemkov. Žalobkyňa nepreukázala, že ňou tvrdená odplata v sume 355 Eur predstavuje obvyklé nájomné za rok 2016. Žalovaný žalobkyňu uhradil čiastku 47,75 Eur a žalobkyňa nepreukázala, že rozdiel týchto súm, t.j. uplatnená suma 307,55 Eur predstavuje neuhradenú časť bezdôvodného obohatenia, teda obvyklé nájomné za užívanie pozemkov v danom mieste a v danom čase, t.j. v roku 2016. Žalobkyňou nebol navrhnutý alebo predložený iný relevantný dôkaz, z ktorého by sa dala zistiť výška obvyklého nájomného, napr. nájomné zmluvy z daného obdobia a daného katastrálneho územia, alebo správu príslušného úradu o tom, za aké nájomné boli v danom čase a danom mieste prenajímané pozemky na poľnohospodárske účely. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že parcely č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX k.ú. K. žalovaný podľa jeho tvrdenia v roku 2016 neužíval. Pravdivosti tohto tvrdenia nasvedčuje aj obsah znaleckého posudku č. X/XXXX znalca z odboru poľnohospodárstvo R. X. Q., keďže znalec zistil, že tieto parcely sú dlhodobo neudržiavané, zarastené náletovými drevinami, nie sú poľnohospodársky ani inak vyžívané. Žalobkyňa nepopierala tvrdenia žalovaného o neužívaní týchto parciel a nenavrhol ani dokazovanie na preukázanie toho, žeby ich žalovaný užíval. Za tieto parcely teda žalobkyňu nepatrí voči žalovanému žiadna náhrada, pretože žalovaný parcely neužíval, a nezískal tak majetkový prospech na úkor žalobkyne. Skutočnosť, že k parcelám nie je prístupová cesta je v tomto smere irelevantná, pretože žalobkyňa ako vlastníčka parciel si mohla zabezpečiť prístupovú cestu k nim po dohode s vlastníkom susednej parcely oddeľujúcej jej parcely od verejne prístupnej komunikácie, prípadne vyzvať žalovaného, aby jej parcely vydal, alebo parcely zameniť s inými parcelami. Súd prvej inštancie však zdôraznil, že žalobkyňa nárok na zaplatenie odplaty za užívanie oprela o skutkové tvrdenie, že žalovaný jej parcely užíva bez uzavretej nájomnej zmluvy a bez úhrady adekvátnej odplaty za toto užívanie, a preto takto uplatnenému nároku vo vzťahu k parcelám č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX k.ú. K. nemohol súd vyhovieť, keďže žalovaný tieto parcely neužíval. Uviedol, že vo vzťahu k ostatným parcelám č. XXX/X, č. XXX/X, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXXX, č. XXXX zapísaným na LV č. XXXX k.ú. K., ktoré neboli predmetom nájomnej zmluvy uzatvorenej dňa 21.4.1992 medzi žalovaným a B. W. ako vlastníkom a prenajímateľom, a nebola predložená ani iná nájomná zmluva, ktorou by sa vlastníkom pozemku dohodol so žalovaným o prenechaní parciel za odplatu do užívania žalovaného, ostal zachovaný nájomný vzťah vzniknutý na základe § 22 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., keďže žalobkyňa ani žalovaný netvrdili, žeby došlo k zániku nájomného vzťahu niektorým zo zákonom predpokladaných spôsobov (výpoveďou, dohodou a zmene, zrušením záväzku alebo dohodou o nahradení záväzku novým záväzkom). Preto tieto parcely užíval žalovaný na základe právneho dôvodu - zákonného nájomného vzťahu a nemohol ich užívaním vzniknúť medzi žalovaným a žalobkyňou záväzok z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákonem založený nájomný vzťah sa riadi ustanoveniami § 663 a nasl. Občianskym zákonníkom, pokiaľ v osobitných predpisoch (v zákone č. 229/1991 Zb. a zákone č. 504/2003 Z.z.) nie je uvedená osobitná úprava, ktorá má prednosť, keďže ide o pozemky užívané na poľnohospodárske účely. Podľa § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak dôjde k zmene vlastníctva k prenajatej veci, vstupuje nadobúdateľ do právneho postavenia prenajímateľa. Z uvedeného vyplýva, že keď žalobkyňa nadobudla v roku 2001 do vlastníctva predmetné pozemky dedením po jej otcovi B. W., vstúpila do právneho postavenia prenajímateľa. Povinnosť nájomcu platiť

za užívanie pozemkov nájomné je daná ustanovením § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z tvrdení strán a predložených listín jednoznačne vyplýva, že si žalobkyňa a ani jej právny predchodca nedohodli so žalovaným výšku nájomného za užívanie týchto parciel. Podľa ustanovenia § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že pri absencii dojednania nájomného je nájomca povinný zaplatiť nájomné obvyklé v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenájatej veci a spôsob jej užívania. Toto všeobecné ustanovenie je treba aplikovať aj na predmetné pozemky, ktoré boli užívané na poľnohospodárske účely, pretože v zákone č. 504/2003 Z.z. nie je stanovená osobitná úprava o výške nájomného, ktorá by sa mala aplikovať v situácii, ak sa strany nedohodnú o výške nájomného. Ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. stanovuje minimálnu výšku nájomného, a strany si teda nemôžu dohodnúť nájomné v nižšej výške než vyplýva z tohto ustanovenia. Aj ohľadom týchto parciel zapísaných na LV č. XXXX k.ú. K. platia závery súdu uvedené v odseku 38 tohto rozsudku, a teda žalobkyňa nepreukázala výšku obvyklého nájomného za rok 2016, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni, pričom žalovaný tvrdil, že si svoju povinnosť voči žalobkyni vyplývajúcu z užívania parciel v roku 2016 splnil uhradením sumy 47,75 Eur. S poukazom na uvedené dôvody, súd prvej inštancie výrokom II. žalobu zamietol ako nedôvodnú. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie odôvodnil, prečo nevykonal dokazovanie v zmysle návrhu žalobkyne, aby súd od Obce K. vyžiadal územno-plánovaciú informáciu ohľadom predmetných pozemkov k.ú. K., ktorý doklad podľa tvrdení žalobkyne potreboval znalec k vypracovaniu znaleckého posudku, pomocou ktorého žalobkyňa vypočíta finančnú náhradu za užívanie jej pozemkov. Pokiaľ žalobkyňa navrhovala, aby súd od obce K. vyžiadal územnoplánovaciú informáciu ohľadom predmetných pozemkov, súd prvej inštancie tento dôkaz považoval pre konanie za nepotrebný, keďže žalobkyňa predložila znalecký posudok znalca R.. X. Q., ktorý vo svojom posudku dokázal na základe dostupných podkladov stanoviť hodnotu predmetných pozemkov. Súd prvej inštancie v zmysle návrhu žalobkyne nepredvolal za účelom výsluchu svedkov R.. N. predsedu žalovaného, R.. W., pracovníčku žalovaného, na preukázanie jej tvrdení, že menovaní neodpovedali na jej korešpondenciu súvisiacu s vecou. Pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobkyne takýmto dôkazom nebolo potrebné overovať, či a prečo menovaní nekomunikovali so žalobkyňou. Súd v zmysle návrhu žalobkyne nepredvolal za účelom výsluchu svedka W. W., starostu obce K., ktorý podľa žalobkyne sa mal vyjadriť k znaleckému posudku znalca R.. X. Q., čo však nespravil. Takýto dôkaz považoval za nadbytočný, keďže znalec posudok vypracoval, z posudku nevyplýva, že závery znalca nie sú úplné, a že pre ich kompletnosť je potrebné ešte vyjadrenie starostu obce. Navyše mal za to, že žalobkyňou predložený znalecký posudok je pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobkyne nepoužiteľný z vyššie uvedených dôvodov. Záverom zdôraznil, že konanie prebieha od 29.12.2017 a žalobkyňa mala dostatok času, aby sama alebo prostredníctvom ňou splnomocnenej osoby si vedela zabezpečiť, prípadne navrhnuť relevantné dôkazy, ktorými by dôvodnosť uplatneného nároku riadne preukázala v konaní.

2. Proti rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Trvala na tom, aby jej žalovaný zaplatil sumu 307,55 Eur s prísl. Mala za to, že spĺňa podmienky na plnenie tejto platby. Súdu prvej inštancie vytýkala, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k po rušení práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, nepredvolal na pojednávanie navrhnutých troch svedkov - potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (uplatnila odvolacieho dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP). Poukazovala na to, že dala vypracovať znalecký posudok na nehnuteľnosti v k.ú. K., ktorý bol súdu doručený ako aj žalovanému včas a cena nehnuteľností je určená priamo v tomto posudku. Poukazovala na to, že v apríli 2019 osobne navštívila žalovaného ohľadne platby za užívanie nehnuteľností. Žalovaného nemohla navštíviť skôr s poukazom na svoju dlhodobú práceneschopnosť, vážne zdravotné problémy ako aj starostlivosť o svojich rodičov, ktoré skutočnosti súdu preukázala. Mala za to, že dokazovanie, že je vlastníčkou nehnuteľností v K. si splnila. Od žalovaného sa domáhala písomne ako aj osobne finančného plnenia za rok 2016. Pre dôvod nedohody bola nútená finančné plnenia od žalovaného žiadať súdnou cestou, súdny poplatok zaplatila. Súd prvej inštancie jej návrh na spojenie vecí sp. zn. 17C 59/2018 a sp. zn. 20C/61/2017 zamietol, pričom obsažený dôkazový listinný materiál, ktorý sa týka veci sp. zn. 20C 61/2017 sa nachádza vo veci vedenej pod sp. zn. 17C 59/2018. Súdu prvej inštancie vytýkala, že nebola informovaná, že

žalovaný mal záujem, resp. súhlasil, že nebude predvolaný na pojednávanie. O tejto veci včas pred pojednávaním nebola upovedomená. Uviedla, že má záujem doložiť, že mala z Z. pozvanú pôdnu službu na vykonanie rozboru pôdy s veľmi kladným výsledkom. Rovnako doloží, že pôvodne bola prístupová cesta ku každej parcele. Tým, že žalovaný zlikvidoval k jej parcelám prístupové cesty, týmto im znížil hodnotu - celkovú hodnotu, v ktorej súvislosti doloží dôkazy. Uviedla, že úrok z omeškania má oprávnenie určiť i sudca tak ako ich hodnotu nehnuteľnosti môže určiť odhadom podľa CSP. Považovala za vhodné, keby v zmysle jej návrhu bol predvolaný starosta obce, čo sa nestalo, v znaleckom posudku absentuje jeho vyjadrenie, je povinný sa vyjadriť k nehnuteľnostiam v k. ú. K.. Zdôrazňovala, že žiada o finančnú náhradu všetkých parciel, ktoré nechce žalovaný užívať, žalovaný od apríla 2019 voči jej osobe mlčí, nekorešponduje, netelefonuje. Dávala do pozornosti, že sa nebráni uzatvoreniu nájomnej zmluvy. Zmluva o nájme, ktorú predložila súdu na meno jej otca bola uzatvorená v roku 1992 a vyplatenie za užívanie dostal v zmysle tejto zmluvy i za rok 1991. Žalobkyňa je v súčasnosti v pozícii majiteľa nehnuteľností, ktorý pracuje v prospech riadneho uzatvorenia nájomnej zmluvy. Práve v spise vedenom pod sp. zn. 17C/56/2018 (správne 17C/59/2018) je historická korešpondencia medzi otcom žalobkyne a žalovaným. Navrhla, aby pre túto skutočnosť uvedený spis bol priložený k preskúmvanej veci iba na pojednávanie, čo nebolo realizované. Záverom poukazovala na to, že v B. je iná BPEJ ako je v k. ú. K. a nie sú tam splnené také podmienky, ako sú splnené u žalobkyne v danej veci. Obvyklé nájomné nie je nájomným tržným, resp. trhovým. Trhová cena nehnuteľností sa môže pohybovať vzhľadom na rozličné okolnosti. Napr. v k. ú. K. stúpa cena nehnuteľností pre atraktivitu K. z historického ako i z turistického hľadiska, a to z roka na rok. Znalecká cena nehnuteľnosti je len znaleckou cenou a trhová cena nehnuteľností môže byť omnoho vyššia.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril písomne. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyne v rozsahu 100 %. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správny a zákonný a zároveň založený na vyčerpávajúcom a presvedčivom odôvodnení spĺňajúcom všetky požiadavky vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobkyne, s týmito sa žalovaný nestotožnil a považuje ich v celom rozsahu za neopodstatnené. Mal za to, že súd prvej inštancie postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami CSP a jeho postupom nedošlo k porušeniu žiadneho ustanovenia procesného poriadku a samotný nesúhlas žalobkyne s postupom súdu pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania nemožno považovať za naplnenie žiadneho z príslušných odvolacích dôvodov týkajúcich sa postupu súdu pri vedení konania a rozhodovaní vo veci. Podľa žalovaného všetky skutkové závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, vyplynuli z riadne vykonaného dokazovania a správneho vyhodnotenia jeho výsledkov súdom prvej inštancie v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP. Nevykonanie ďalšieho dokazovania navrhovaného žalobkyňou súd prvej inštancie tiež riadne odôvodnil. Súd prvej inštancie rovnako správne postupoval aj pri právnom posúdení uplatneného žalobného nároku a na jeho posúdenie správne aplikoval ustanovenia právnych predpisov označené v odôvodnení rozsudku, pričom ani pri ich výklade a vo vzťahu k posudzovanej veci sa nedopustil žiadneho pochybenia. Preto odvolacie námietky žalobkyne tak vo vzťahu k správnosti postupu súdu prvej inštancie v konaní, ako aj vo vzťahu k správnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie nemajú žiadne opodstatnenie.

4. Žalobkyňa v podanej replike trvala na podanej žalobe, zotrvala na skutočnostiach uvedených v podanom odvolaní.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu vo výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 379, § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.142,45 eur od 01.01.2017 do zaplatenia z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu zastavil, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

7. Žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila všetky odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 CSP, a to podľa písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/, t. j. okrem odvolacieho dôvodu pod písm. c/,

pričom z obsahu samotného odvolania nie je možné zistiť, v akých skutočnostiach vzhladla žalobkyňa naplnenie jednotlivých uplatnených odvolacích dôvodov.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhladom na odvoláciu námietku posudzujúc podľa obsahu podaného odvolania aj smerujúcu k nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

9. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

10. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

11. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

13. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offa nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/ a d/ CSP.

14. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky žalobkyne smerujú proti ňou tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie čo viedlo podľa jej názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

15. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

16. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov. So všetkými v odvolaní napadnutými námietkami žalobkyne sa už v dostatočnom a zodpovedajúcom rozsahu vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie a s jeho záverom sa rovnako odvolací súd identifikuje. Odvolací súd nemá žiaden dôvod nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvej inštancie pojatou ním do odôvodnenia napadnutého rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia, teda najmä záver o tom, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o existencii žalobou napadnutého nároku.

18. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, výsluchy troch svedkov, pripojenie spisu (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP). Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu alebo jej zástupca navrhne vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktoré treba odstrániť. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo znenia citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutých dôkazov, ale len v prípade, pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhované stranou sporu s uvedením konkrétnej skutočnosti, ktoré majú byť preukázané a sú potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a teda dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd preskúmaním odvolacej námietky žalobkyne dospel k záveru, že ňou navrhované dôkazy nemohli žiadnym spôsobom ovplyvniť

zistený skutkový stav vyplývajúci z vykonaných dôkazov, neboli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, preto vykonanie ňou navrhovaných dôkazov vyžiadaním si územnoplánovacej informácie, výsluch svedka R.. N., R.. W., W. W., považoval za nadbytočné, nevýznamnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, a preto vykonanie týchto dôkazov považoval za nadbytočné.

19. Pokiaľ v konečnom dôsledku žalobkyňa v odvolaní tiež uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP (zistený skutkový stav neobstojí pre existenciu ďalších prostriedkov procesnej obrany či útoku, ktoré doposiaľ neboli uplatnené), vzhľadom na to, že v odvolaní nekonkretizuje žiadnu tzv. novotu v odvolacom konaní, ktorá by v súvislostiach bola spôsobilá k naplneniu predpokladov pre jej uplatnenie z hľadiska podmienok daných ust. § 366 CSP (v ktorom smere ju zaťažovalo dôkazné bremeno), tieto sú diskvalifikované z odvolacieho prieskumu pre absenciu tvrdení indikujúcich k ich možnému naplneniu, teda k skúmaniu vecnej správnosti rozhodnutia v ich svetle (možno sa len domnievať, že za takéto novoty považovala príkladmo výsluchy navrhovaných svedkov), s ktorým navrhovaným dôkazom sa navyše odvolací súd pre úplnosť aj vysporiadal v napadnutom rozsudku.

20. Odvolací súd záverom uvádza, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný v súvislosti so svojou činnosťou užíval v dobe, za ktorú si žalobkyňa uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (za rok 2016), pozemky v spoluvlastníctve patriace najskôr právnomu predchodcovi žalobkyne a následne jeho právnej nástupkyňi - žalobkyňi bez toho, aby bola s ňou uzavretá dohoda o ich užívaní a medzi účastníkmi neexistoval ani iným právom uznaný dôvod na ich užívanie. Žalovanému sa teda dostalo majetkovej hodnoty spočívajúcej v užívaní týchto nehnuteľností, ktorá už v okamihu jej získania nebola v súlade s právom, a preto mu v tomto okamihu vznikla povinnosť vrátiť hodnoty, resp. poskytnúť finančnú náhradu za užívanie, pretože túto majetkovú hodnotu nie je možné vydať in natura. Pokiaľ ide o spôsob vydania, tak ust. § 458 ods. 1 veta druhá OZ príkladmo uvádza, že plnenie v podobe výkonov, avšak v prípade užívania cudzej veci bezplatnej nájomnej zmluvy spočíva obohatenie užívateľa práve v tom, že vykonalo právo nájmu tejto cudzej veci. Užívateľ nie je schopný takto spotrebované plnenie vrátiť, a preto v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady, ktorá musí zodpovedať peňažnému oceneniu získaného obohatenia. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu aj v danom prípade má byť peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam napádaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie veci spravidla vo forme nájmu (s prihliadnutím na obdobie vzniku bezdôvodného obohatenia, rok 2016), ktorý by nájomca bol povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy. V konaní medzi stranami sporu bola sporná výška takejto náhrady, a to za nehnuteľnosti, ktoré žalovaný užíval (nie teda nehnuteľnosti, ktoré v jeho užívaní neboli). Žalobkyňa výšku obvyklého nájmu pozemkov v danom mieste pre rok 2016 nepreukázala, a to ani predloženým znaleckým posudkom, na ktorý nebolo možné z dôvodov, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, prihliadať. Žalobkyňou nebol navrhnutý, ani predložený iný relevantný dôkaz, z ktorého by sa dala výška obvyklého nájomného zistiť. V uvedenej súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na princípy, ktorými je ovládané sporové konanie. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ust. § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V ust. § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú deligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu, ktorými princípmi je nepochybne ovládané konanie tiež v posudzovanej veci, preto je na zodpovednosti strán sporu, ako sa z hľadiska produkovania tvrdení a dôkazov s nimi vysporiadajú, keďže ich nečinnosť v tomto smere im legitímne nemôže priniesť iné, ako v neprospech tej strany, ktorá nebude dostatočne aktívna, vydané rozhodnutie. Len také skutkové tvrdenia žalobkyne týkajúce sa uplatneného nároku, aké produkovala, mohli byť tiež predmetom posúdenia súdom prvej inštancie. V danom spore žalobkyňa potvrdila, že žalovaný jej za užívanie pozemkov za rok 2016 uhradil sumu 47,75 eur s tým, že žalovaný tvrdil, že tým splnil svoj záväzok z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa na preukázanie, že ňou uplatnený nárok na náhradu za užívanie pozemkov

je dôvodný vo výške 355,- eur, nakoľko takáto suma zodpovedá obvyklému nájomnému za užívanie predmetných pozemkov za rok 2016, súdu prvej inštancie nepreukázala.

21. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalobkyne nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, v jeho zamietajúcej časti (výroku II.) a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

22. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ako v odvolacom konaní plne úspešný, má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni v rozsahu 100 %.

23. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

24. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).